

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Elegia V. Massilia inuitat Magdalenam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](#)

Heu! propè iam tumido gurgite succubuit.
 Parte alia niueis sed Spes alludit in alis;
 Quaque venit, pontus parte serenus agit.
 Magdala quę dubiis tibi mens nūc innatat vndis?
 Si Timor absterret, Spes iubet astra sequi.
 Illa ferā vt Tethyn, rabidos sic vincit & Austros,
 Quęq; tuum cingūt monstra tremenda latus.
 Dixit, & in vacuas Spes auolat ilicet auras.
 Lux breuis irradiat, cetera noctis erant.
 Littus vt alternis vagus æstus oberrat arenis,
 Incertumque breuis fit sibi arena fretum:
 Sic par cura tuo voluit sub peatore fluctus,
 Spesq; Metum discors, Spē Metus ipse premit.
 Turbidus inde Timor millena volumina versat,
 Spes facili hinc remo mobile verrit iter.
 Heu! lacrymas inter suspiriaque æmula vento,
 Ambiguo in fluctu naufraga corda natant!

ELEGIA V.

Massilia innitat MAGDALENAM.

O Zephyre errantem pennā rege præpte
 cymbam;
 Nō grauat hoc pondus, prora quod arcta capit:
 Seu potius passis celer euche Magdalin alis;
 Tam pia ferre mari sidera magnus honos.
 Pennigero in curru cur non eat altior vndis,
 Quæ tot inhumanā sub cruce bella tulit?
 Parua licet ratis hęc, cui nobile Magdala pondus,
 Dignior Argoā est, quam vehat vnda, trabe.
 Vt quid adhuc tardas? nescis? gēs proxima Diuis,
 Ni faueas, Euro iudicra turba cadet.

F 2

Eia,

Eia, sacram pennā celer excipe remige puppim,
Ne bibat æquoreas naufragia cedrus aquas.

Te saltem adiuro, volucres mea iussa perauras
Defer, & occiduis Aeole clange plagi;

Et cane: Massiliâ quotquot stabulantur arenâ
Veliferæ puppes, puppiferaeque domus,

Ilicet abrumpant omni retinacula saxo,
Magdaleoque ferant obuia vela choro,

Si Syrij adlatrant fugientia vela molosii,
Ac patrio absterrent liuor & ira solo:

Non eadem rabies Phocëide feruet arenâ;

Ionis hîc Graium sed sapit vnda salem.

Mens Gallo melior: magnæ sororæmula Romæ

Massilia inuitat, hospita Nympha, ratem.

Hîc faciles animi, blando hîc Charis obuia vultu:

Hospitia hîc lassis publica pandit Amor,

Nunc agedum, quæ tot ventis luctaris & vndis,

Fessa mari huc fessam Magdala flecte ratem.

Cernis: amica meus pandit tibi brachia portus:

Te tutò excipient littora curua sinu.

Trans Nilum & Tanaim, trans Rhenum, in-

dumque vel æquor,

Sceptra Charis nusquam candidiora regit.

Sunt etiam & nemora hîc, vallesque, lacusque,

specusque,

Aptaque sunt lacrymis regna relicta tuis.

Euge, coronandæ florent hîc lilia fronti,

Magdali siue tuæ, Lazare siue tuæ.

Sed quid te moror, & leatis spem prorogo yeris?

Militat obsequio ventus & vnda tuo.

Iam nusquam Aeolidum tumido fera prelia ponte,

Sed stagnant placido lubrica regna mari.

Auræ.

Aureaque innumeris pingit nox equora flammis;
 En tua ter felix cymba per astra natat.
 Cernere erit classes æquatis currere velis,
 Magdaleam ut cingant obuia vela ratem,
 Et plenū magnis trabibus mare feruere, & vndis,
 Quis sit Massilio Magdala stella mari.

ELEGIA VI.

Celeusma Genij Massiliensis ad MAGDALENAM.

PALANTEM ut vidit per lubrica stagna ca-
 rinam
 Massiliæ Genius, lynceus Argus aquis;
 Illicet enodes celer ille per aëra pennas
 Explicat, & Cæli nubila regna secat:
 Quaque præit, lux insequitur, mirantibus astris,
 Aëriumque terit arduus ales iter:
 Donec ouans propiore latus ratis attigit alâ;
 Tum demum lacerâ constitit ille trabe.
 Non sine luce caput sibi lilia fulua coronant;
 Vnde micat purum per freta cæca iubar.
 Aspicit hic trepidas trepido cum fratre sorores,
 Quas rapit vndosis fluctus & aura viis.
 Et simul ut sensit versari in turbine leti,
 Pallidaque ora metu, diligenter hospes ait:
 Euge, procellosas mea Magdala discute curas;
 Nunc agitur vento linter & vnda suo.
 Trunca licet remo, clavo licet orba magistro,
 Certa tamen fido tramite curret iter.
 Vndisonas hiemes, & turbida bella triones,
 Scyllæalque minas, fulmineosque globos,